

04 — BUĐENJE ZMAJA

Opna pukne i Kordon tresne u prašinu pod liticom. Otresa se, a sećanja počnu da burgijaju po ganglijama. Tu, negde sa strane, mora da bude kamen na koji je tresnuo prošli put. Tamo je gde ga je pomerio, tragovi par kapi krvi su sasvim crni, još su na njemu. Prošli klinac je bio obična fukara, podmetnuo mu ga je pre nego što ga je dozvao. Novi bi mogao da bude još gori. Sećanje mu govori da Budnik nikada nije bio bolji.

Onda počne da se osvrće, da osluškuje, da prebira po notnim zapisima da li je neki zvuk pisnuo pre nego što se strmeknuo. Nešto jeste pocepalo opnu, ali to nije bio poziv. Ovoga puta nema poziva. *Koju li su ujdurmu sad smislili?* Cikne par puta i osvetli mrak. Pećina je i dalje njegova, sve niše u kojima je njegov narod nekad živeo prazne, izmet uklonjen. On jeste poslednji iz svog roda, pošteđen da bi štitio uništitelje. Kad su shvatili da samo njegov rod nasleđuje gen koji naslućuje katastrofu, ostali im nisu bili potrebni. Od guana više nije bilo nikakve fajde, niko ništa nije sadio.

Onda sumnja počne da nagriza tamo gde se radoznalost pretvara u nadu. Bila je to jednostavna misao, ali ga je u trenutku poremetila: *Ko je sklanjao ono šta sam nakenjao za vreme ovog spavanja?*

Potom još jedna: *Koliko sam dugo, zapravo, spavao?*

I, najzad: *Pa, gde je taj smak sveta kad sam već budan?*

Kordon se uvek budi pred smak sveta i mora da je tako i sada. Zato potisne sve misli, zalepeta par puta krilima i frkne do svoda pećine. Odatle se mogla da nazreti svetlost spolja. I bila je svetlost, ali nekako rumenija nego što se on tog svetla seća. U brzom poniranju, tik između par stalagmita kojih se sećao kao putokaza do otvorenog prostora, zaleteo se kroz tminu, cikćući i dozivajući rumenilo. Kad izleti zbaciće sa sebe sporu skramu i prvi put dobiti potomke.

U magnovenju je primetio, na samom otvoru pećine, nešto šta ga je podsetilo na Gorgonine uvojke, na zmijske zasede, ali je dobro znao da su njegova sećanja tuđa i da toga nikada nije bilo na njihovoj pećini. Ali, bilo je u sećanju onih koji su ga drali generacijama da bi sprečili smak sveta i to jeste bio bič, sa omčom koja mu je zaplela krila, na kraju. Dok ga je povlačila negde napolje, začuo je i glas, nasmejan, gotovo veseo:

„Šta je? Nadao si se da smo te potpuno zaboravili?“

Jeste, nadao se. A, nadao se i da su potpuno nestali, da se jednom već taj smak sveta dogodio, a da ga nisu pozvali, izneli na svetlo dana i očerupali, kao znak podzemnom svetu da nema potrebe da razbija njihov svet. I svetlo spolja je svojim rumenilom davalo znak, spoljna opna je pukla sama od sebe, da, lepo bi mogao fraktaliti da Budnik ove generacije nije spremno čekao na kapiji pećine i smotao ga kao pauk muvu.

„Ustvari, ne trebaš nam. Već tri generacije ne dolazimo po tebe. Suvišan si. Naučnici su rešili problem razornih talasima planete i njih više nema.“ Klinac je torokao kao da bi ga Kordon mogao razumeti. Na kamenu pred sobom razvezao je naramak i izvukao dve pritke i dugi komad povijuše. Međusobno ih je uvezao tako da su pritke, kao paoci, razapinjali krug povijuše. „Mogao sam i ja da te ostavim, ali danas je trka zmajeva i red je da ja pobedim. Tvoja krila će izdržati vetrove visina, a ostaviću ti par krila slobodnim, pa maši koliko te volja.“

Kordon ga posmatra kroz kapke. Videće klinac da ga vidi ako ih podigne. Ne boli mnogo dok mu vezuje prednja i zadnja krila, Misli da je dečak zaboravio da uveže srednja. Boli, oh, kako boli, kad mu među kandže na nogama ukuca metalni šiljak. Ovako dranje nikada ranije nije doživeo. *Ovaj mora da je smislio nešto posebno*, misli i računa šta bi mogao da zatalasa samo sa jednim parom krila.

Dečak najzad završava ono šta je započeo, ustaje sa trave i prebacuje naramak preko ramena. Na kraju podigne svoju napravu sa razapetim Kordonom na njoj. Na donjem kraju je privezan kalem sa tankim užetom. Njega drži u levoj ruci. Polako se udalji od pećine, ka strmoj padini u čijem se dnu komeša grupa neke druge dece, a u visini, daleko iznad brega gde je, kruži tuce zmajeva. Polako, pa sve brže, potrčao je niz padinu, otpuštajući uže sve dok mu se zmaj sa Kordonom ne otme iz desne ruke i propne uvis.

Uzdizao se toliko brzo da se uskoro domogao visine gde kruže drugi zmajevi. Tu je klinac skratio uže i poveo ga u široke krugove, naporedo, ali ipak malo iznad ostalih. I dalje je trčao niz brdo, ali se već dovikivao sa ostalom decom, obećavajući da će svog zmaja podići na veću visinu nego bilo koji od njih. Kao da ga je čuo, Kordon konačno zatreperi, pa mahnu slobodnim krilima. Osetio je da zahvataju vazduh, a odmah potom i da mu se bilo udvaja, pa udesetostručuje, da bi mu, nakon još samo nekoliko lepeta, čitavo telo počelo da zvoni vibracijama. Više nije bio prepušten vazдушnim strujama već ih je sam stvarao istiskujući sve ostale zmajeve iz ravni planiranja, da bi na kraju ostao jedini, stvarajući vazdušni vrtlog koji se lagano protezao ka tlu.

U jednom trenutku je osetio da klinac, negde duboko ispod njega, pokušava da ga uspori i potegne naniže, ali se spora skrama već ozbiljno nadimala, toliko da su veze na prednjim i zadnjim krilima popucale, jedino su se stopala bolno istezala odupirući se povlačenju. Slobodna krila su bila važnija. Nikada, u bezbroj buđenja u kojima su ga Klinčevi preci drali i predavali ga potomcima kao živi trofej, nije doživeo tolike vibracije, snagu kojom je dečaka mogao da podigne, ali ga je radije otersao. Video ga je, u sledećem naletu, krajem oka kako se valja po travi, a druga deca se okupljaju oko njega. Ali, sve se nekako bojilo rumenilom koje se, kao krvava rosa, iz visine spuštalo u dolinu, tresući se u ritmu njegovih vibracija koje su već povukle pukotine na sporoj skrami.

Prepoznao je to šta se događa iako mu se nikada nije dogodilo — rastao je da bi rastočio milijarde svojih ćelija u vatrometu fraktala, koji će, svaki za sebe, razbiti deo površine planete i oploditi je za neki novi živi svet. Dok se rasipao na sve strane poželeo je da poruči klincu da mu naučnici i nisu bili neki, te da nema za čime da žali, ali je i ta misao frknula nekim svojim putem.